

SITÄ LEHTEÄ EN UNOHDA KOSKAAN

P.A. Manninen

Mikään ei ole niin elitistä kuin populaarikulttuuri. Kulttuurintuottajat ja harrastajat klikkiytyvät pieniin ympyröihinsä ja vihaavat kaikkia ympyränsä ulkopuolella. Omien mieltymysten turviksi rakennetaan teorioita ja jokainen oman suosikin piirtämä viiva on kuin uuden ajan ihmeellinen, ruusuuntuoksuinen alku. Koko maailmankaikkeus pyörii oman suosikin uuden äänitteen ympärillä.

Osa kulttuurin tuottajista tietysti aina putoaa klikkien ulkopuolelle. Mutta eipä hätää. Aina syntyy sellaisia elitistisiä klikkejä, jotka naaraavat historian pohjamutia ja löytävät sieltä uusia kullattuja jumalia itselleen. Aikoinaan vähän (tai

ei mitään) myyneet punk- ja psykedelia-bändit ovat nousseet arvossa aivan huimaavasti viime vuosina. Ja erälle sarjakuva-artistille saattaa olla käymässä samoin.

Ei siis pidä ihmetellä sitä, että brittiläisen vaihtoehtojulkaisu Headpress nosti esiin numerossaan 18 italialais-englantilaisen underground-piirtäjän Antonio Ghuran, josta kovin moni ei ollut kuulutkaan.

Antonio Ghura syntyi Italiassa vuonna 1949, mutta perhe muutti isän bisneksien perässä Englantiin vuonna 1960. Antonio näki amerikkalaisia underground-sarjakuvia ensimmäisen kerran svengaavassa Lontoossa 1960-luvun lopulla ja alkoi itsekin tuottaa samanlaista kamaa. Kasvaintaan ei kuitenkaan tahtonut löytyä, sillä

suurin osa brittiläisistä underground-yrityksistä hajosivat hippeinä esiintyvien rikkaiden hörhöjen hörhöilyihin, taloudellisiin ohareihin tai siveyspoliisin ratsioihin. Ghura saissentään lyhyitä sarjakuvia ja kuvituspiirroksia myytyä paremman luokan vaihtoehtoaikakauslehtiin Home Grown, ZigZag ja Libertine. Viimeksi mainittuun tehty yksisivuinen Inestisarja johti oikeusjuttuun, jonka lehti voitti (Oikeudenkäyntikulut tosin nousivat niin suuriksi, että koko lehti piti lopettaa.)

Lopulta omakustannelehdet jäivät Ghuralle ainoaksi mahdollisuudeksi saada sarjojaan markkinoille. Ensin ilmestyi Bogey vuonna 1975 ja vuonna 1977 seurasi parhaiten levinnyt Ghura-lehti Truly Amazing Love Stories nro 1. Siinä käytettiin romanttisten sarjakuvien kliseitä, mutta lisättiin mukaan suoraa pornoa.

Koko 3 000 kappaaleen painos myytiin hetkessä loppuun. Jotkut kaupat myivät lehteä avoimesti (ja ainakin erässä lontoolaisessa puodissa seurauksena oli poliisiratsia ja takavarikko), mutta yleensä Truly Amazing Love Storiesia pidettiin tiukasti tiskin alla. Brittiläinen tullilaitoshan yleensä on onnistunut estämään pornosarjakuvien tuonnin maahan, joten markkinoilla oli selvä rako.

Ghura julkaisi myös tavanomaisempaa underground-kamaa lehdissä Raw Purple, The Laid-Back Adventures of Susie and Jonnie ja Hot Nads. Vuonna 1983 julkaistu Truly Amazing Love Stories n:o 2 rasitti kuitenkin piirtäjän rahatilannetta niin paljon, että hän kykeni julkaisemaan enää vain Bogey n:o 2:sen vuonna 1984.

Suorastaan ihmeenomaisella tavalla olen onnistunut saamaan omistukseeni Bogey kakkosen, vaikka Ghuran lehdet tietyvästi ovatkin harvinaisuutensa vuoksi hirveissä hinnoissa Englannissa. Eräs sikäläinen teollisuusmclun harrastaja vaihtoi lehden vinylilleevyyn Tijuana Handel - Los Norte Americanos Plays Handel in Mariachi Style, jonka olin ostanut Sammonkadun kirppikseltä kymmenellä markalla.

Ghuran piirrostyyli on selkeä ja itseasiassa lähempänä perinteistä amerikkalaista sarjakuvatyylä kuin varsinaista undergroundia. Amerikkalaisissa underground-lehdissä julkaistuja piirtäjiä vain Wallace Woodia palvonut Rand Holmes tulee ilmaisussaan lähelle Ghuraa.

Lehden pisin tarina on enimmäkseen Libertine-lehdessä julkaistuja yksisivuisia pornovitsi-sarjakuvia. Ja kyllä, niihin kuuluu myös aikoinaan oikeusjutun aiheuttanut Home On Leave, jossa Pohjois-Irlannista palannut roteva brittisotilas osoittaa rakastavansa äitiään. Täydet pis-

teet on pakko antaa myös Katzenjammer Kids -parodialle, jossa poikien homoleikkejä säestetään Mein Kampf -luennalla.

Underground meni pois muodista ja vaihtoehtolehtien levityskanavat kuivahtivat. 1990-luvun lopulla Ghurala oli vielä myymättä 2800 kappaletta Truly Amazing Love Stories -lehden kakkosnumeroa. Hän ansaitsi leipänsä maalaamalla muotokuvia ihmisten lähettämistä valokuvista ja tekemällä pikapiirroksia turisteista Lontoon kaduilla. Hän yritti myös kaupata kuvituksiaan lehdille, mutta vanhana hippinä heppu sai tietenkin osakseen vain säälää ja ilkuntaa.

Antonio Ghura teki lopulta tilanteesta omat johtopäätöksensä vuonna 1998 ja muutti takaisin Italiaan. Hän ei ole piirtänyt sarjakuvia enää vuosiin. Ehdoton ehdokas kulttuurisankariksi. ■

Antonio Ghura käytti romanttisten sarjakuvien kliseitä, mutta lisäsi mukaan myös pornahtavia elementtejä. Kyllä niillä eväillä on ennenkin noustu "piirien" suosikiksi.

UNIVERSUMIN HAUSKIN SARJAKUVALEHTI

VUOSIEN KOKEMUKSELLA ETSIVÄ HOMMISTA SANOT, ETÄ ROBOTTI ON KOLMAS OIKEALTA!

HÄNTÄ OLISIN VIIMEISEKSI EPÄILY!

Vacuum # 11 - Vesa Aaltosen sarjakuvia A4, 40 sivua, 20 mk. Aaltosen koko sarjakuvatuotanto yksissä kansissa, yli puolet uutta materiaalia!

UNIVERSUMIN JÄNNITTÄVIN SARJAKUVALEHTI

NYT ON LÖYDETTÄVÄ SE TONEN.

Vacuum # 12 - Ketju-Vacuum A5, 24 sivua, 10 mk. Mukana m.m. Petteri Ilkkanen, Tommi Musturi, Ville Pynnönen ja ASEMAN poppoo.

lisää 5 mk postikuluja varten ja tilaa täältä: Björklund & Bergman, Mäkelänkatu 1 B 17, 00550 Helsinki tai <maria.bjorklund@pp.net.fi>